

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **O. H.**, zast. Mgr. Marianem Francem, advokátem se sídlem Škroupova 796/10, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, **za účasti:** I) J. K., II) Š. K., oba zast. Mgr. Jiřím Maškem, advokátem se sídlem Lochotínská 1108/18, Plzeň, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2022, č. j. 77 A 114/2021-67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 21. 10. 2022 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2021, č. j. PK-RR/1697/21. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nýrsko (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 2. 2021, č. j. MÚ/10/117/21, kterým správní orgán I. stupně schválil stavební záměr novostavby rodinného domu na pozemku parc. č. 3526 v k. ú. Hamry na Šumavě.

[2] V podané žalobě stěžovatel namítal, že se žalovaný správní orgán nevypořádal s jeho námitkou uvedenou již v průběhu správního řízení. V něm tvrdil, že povolená stavba bude sloužit jako apartmánový dům, nikoli jako rodinný dům určený k bydlení. V žalobě pak citoval svou argumentaci uvedenou v průběhu správního řízení.

[3] Krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Podle jeho názoru byl postup

správních orgánů v souladu s právními předpisy. Krajský soud uvedl, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno nic o tom, že záměr má být využíván jinak než jako rodinný dům – obavě stěžovatele krajský soud sice rozuměl, avšak se spisu nevyplývalo nic, co by svědčilo o využívání stavby v rozporu s tím, co bylo povoleno. Nad rámec argumentace správních orgánů krajský soud zdůraznil, že soulad stavebního záměru s územním plánem byl potvrzen závazným stanoviskem příslušného orgánu, přičemž jeho obsah přezkoumal i krajský soud a dospěl k závěru, že správní orgány při rozhodování nepochybily. Podle krajského soudu přezkoumaly správní orgány řádně také námitky stěžovatele týkající se využití přístupové komunikace, vč. parkovacího stání, jakož i námitky týkající se odvádění odpadních vod, zajištění pitné vody, užitkové vody i elektrické energie. Na tyto námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně reagoval. Stavební úřad také musel posoudit, zda byl stavební záměr v souladu s požadavky stavebního zákona, tj. musel ověřit také účinky budoucího užívání stavby podle § 94o odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. V rámci správního řízení nebylo zjištěno komerční využívání stavby, žalovaný tak nemohl zamítnout žádost stavebníků o vydání společného povolení pouze z toho důvodu, že žalobce (stěžovatel) tvrdil jiný účel užívání stavby, když nic takového nebylo ve správním řízení prokázáno. Žalovaný tak postupoval podle názoru krajského soudu správně, když odvolání stěžovatele zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Závěrem pak krajský soud uvedl, že nastane-li situace, že stavebníci skutečně budou stavbu užívat k jinému než povolenému účelu, měl by stavební úřad zahájit přestupkové řízení, neboť stavební úřad vykonává dozor nad zajišťováním ochrany veřejných zájmů, zejm. nad plněním povinností vyplývajících ze stavebního zákona; k tomu odkázal na § 126 odst. 1 a § 178 odst. 1 písm. g) stavebního zákona.

[4] V záhlaví uvedený rozsudek krajského soudu stěžovatel napadl kasační stížností, ve které zopakoval předchozí průběh řízení a své dřívější námitky. Stěžovatel uvedl, že stavebník má od počátku úmysl užívat stavbu k jinému než tvrzenému účelu, k tomu doslovně zopakoval svou argumentaci uvedenou v podané žalobě (stěžovatel doslovně citoval pasáže z podané žaloby). Na závěr kasační stížnosti pak uvedl, že „žalobce od soudu očekával, že soud právě absenci správní úvahy žalovanému vytkne, což se nestalo a soud zůstal na stejné rovině, kterou žalovaný námitky žalobce posuzoval.“ Také uvedl, že „má za to, že by soudy měly právě tato rozhodnutí rušit a nutit správní úřady, tj. i žalovaného k tomu, aby vyjma formalistického přístupu volil i přístup věcný, tj. přístup bez lhostejnosti ke skutečným záměrům a účelům staveb.“ Podstata kasační stížnosti tak byla shodná s tím, co stěžovatel uvedl v podané žalobě.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřípustná.

[6] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byla kasační stížnost způsobilá k věcnému projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. V žádném případě pak nepostačuje, aby kasační stížnost toliko doslovně opakovala žalobní námitky.

[7] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS: „V kasačním řízení je stanoveno povinné

pokračování

zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Pokud by se povinné zastoupení v kasačním řízení mělo vyčerpat tím, že advokát provede v textu žaloby [...] kosmetické změny a označí ji za kasační stížnost, stalo by se pouhou formalitou. O formalitu ale zákonodárci nešlo: naopak smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější. V každém případě musí být z kasační stížnosti patrné alespoň to, že advokát napadený rozsudek četl. Z nynější kasační stížnosti to ale poznat nelze. [...] NSS shrnuje, že v této věci nebyly uplatněny žádné skutečné kasační důvody. Podání nazvané kasační stížnost totiž na svých celkem devíti stranách nijak nereaguje na rozsudek krajského soudu, který napadá. Z toho, že jsou celé strany textu doslova převzaty ze žaloby (a nic dalšího v kasační stížnosti není), je zjevné, že kasační stížnost ani částečně nezpochybňuje rozhodovací důvody krajského soudu, ale výlučně míří proti rozhodovacím důvodům žalovaného správního orgánu. Taková kasační stížnost je nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 (srov. k tomu usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 AfS 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 5. 2020, čj. 9 Azs 101/2020-17, body 11 a 12).“

[8] Právě popsaná situace předpokládaná citovaným usnesením nastala v případě stěžovatele – stěžovatel totiž nereagoval na konkrétní závěry krajského soudu, který v jednotlivých částech napadeného rozsudku reagoval na námitky stěžovatele uvedené v podané žalobě. Jednotlivé závěry krajského soudu stěžovatel v kasační stížnosti nenapadl, pouze uvedl, že od krajského soudu očekával jiný postup (viz výše).

[9] Ze závěrů citovaného usnesení je proto nutné v nyní posuzovaném případě vycházet. Shoda textu kasační stížnosti stěžovatele s podanou žalobou totiž není marginální. Kasační stížnost představuje z větší části pouhou citaci dříve podané správní žaloby. Oproti žalobě se liší úvod kasační stížnosti (její první část), v němž však stěžovatel pouze rekapituluje to, že správní orgány nezohlednily podle jeho tvrzení skutečný účel užívání stavby. Následná argumentace je již doslova převzatý text žaloby, v němž se stěžovatel vymezuje výhradně proti rozhodnutí žalovaného o odvolání.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že podstatou žalobní argumentace bylo povšechné vymezení se proti vypořádání stěžovatelových odvolacích námitek, přičemž argumentace spočívala v zásadě v prostém negativním hodnocení rozhodnutí žalovaného. Krajský soud však dospěl k závěru (v obecnosti odpovídající žalobě), že žalovaný veškeré jeho námitky vypořádal dostatečně – námitkám stěžovatele pak odpovídaly jednotlivé části odůvodnění rozsudku krajského soudu, na které však stěžovatel v podané kasační stížnosti nijak nereagoval. Namísto toho, aby se stěžovatel proti názoru krajského soudu věcně vymezil, v zásadě pouze zopakoval žalobní argumentaci, aniž by Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, z jakého důvodu by měl dospět k odlišnému názoru než krajský soud. Řízení o kasační stížnosti je přitom ovládáno dispoziční zásadou spojenou s vázaností důvody uvedenými v kasační stížnosti (viz § 109 odst. 4 s. ř. s.) a není úkolem zdejšího soudu za stěžovatele domýšlet, z jakého důvodu je nasnadě napadený rozsudek zrušit.

[11] S ohledem na skutečnost, že řízení se vede na nejvyšším stupni soudní soustavy, a je tak zcela na místě od kasační stížnosti předkládané advokátem vyžadovat odpovídající úroveň právní argumentace, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v této věci nebyly uplatněny žádné skutečné kasační důvody. Kasační stížnost totiž ani částečně nezpochybňuje rozhodovací důvody krajského soudu, ale je namířena proti rozhodovacím důvodům rozhodnutí žalovaného. Taková kasační stížnost je nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (viz výše citované usnesení NSS č. j. 10 As 181/2019-63).

[12] Na podanou kasační stížnost nebylo možno hledět ani jako na podání trpící vadami, které by byl soud povinen odstraňovat podle § 109 odst. 1 s. ř. s. Toto ustanovení totiž slouží soudu k tomu, aby zajistil doplnění kasačních důvodů u těch kasačních stížností, které jsou podány jako blanketní, tj. neobsahují vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni). Postup podle § 109 odst. 1 s. ř. s. totiž není určen k tomu, aby soud, který obdrží strukturovaný text tvářící se jako odůvodněná kasační stížnost, pedagogicky vedl právního profesionála zastupujícího v řízení o kasační stížnosti, upozorňoval ho na smysl kasační stížnosti (který je zřejmý ze zákona) a nabádal ho k vylepšení jeho argumentačních dovedností (shodně srov. citované usnesení NSS č. j. 10 As 181/2019-63).

[13] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřípustnou [§ 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s.].

[14] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 10. listopadu 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu